

РЕШЕНИЕ

№ 117

гр. София, 19.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 6-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично заседание на шестнадесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Камен Иванов

Членове: Владимир Астарджиев
Виолета Магдалинцева

при участието на секретаря Таня Ж. Петрова Вълчева
в присъствието на прокурора Апелативна прокуратура - София В. Ст. Ст.
като разгледа докладваното от Владимир Астарджиев Наказателно дело за възобновяване № 20221000600109 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XXXIII от НПК.

Постъпило е искане от осъдения А. Г. Л. чрез упълномощения защитник адв.М. Г. по реда на чл.422, ал.1, т.5 НПК за възобновяване на ВНОХД №2426/2020г. на СГС, НО, 17 въззивен състав и НОХД №8225/2018г. на СРС, НО, 20 състав.

В искането се излагат доводи за допуснати съществени процесуални нарушения при постановяването на съдебните актове и за противоречие им с материалния закон, като се твърди и явна несправедливост на наложеното наказание. Искане за възобновяване на делото и оправдаване на осъдения Л., алтернативна - връщане на делото за ново разглеждане от инстанционните съдилища.

В съдебното заседание на Апелативния съд упълномощеният защитник на осъдения А. Г. Л. - адв.М. Г. поддържа искането за възобновяване на делото и оправдаване на осъдения.

Осъденият А. Г. Л. е солидарен с доводите на своята защита и в последната си дума твърди, че е сторил единственото разрешено и вменено от закона действие с подаване на сигнала до полицията.

Представителят на прокуратурата изразява становище за неоснователност на направеното искане, като се позовава на подадения до надлежен орган сигнал и на изложените в него твърдения.

Софийски апелативен съд, след като обсъди доводите в искането за възобновяване, както и тези, изложени от страните в съдебно заседание, в пределите на своята компетентност намери следното:

Искането за възобновяване е допустимо по силата на чл.422, ал.1, т.5 НПК. То е подадено от процесуално легитимирана страна в законоустановения срок по чл.421, ал.3 НПК - искането е подадено на 30.12.2021г. в шестмесечния срок след 07.07.2021г. - датата на влизане в сила на решението на СГС, като се иска възобновяване на акт от кръга на посочените в чл.419, ал.1 НПК. В искането се излагат доводи в подкрепа на основания по чл.422, ал.1, т.5 НПК вр. чл.348, ал.1, т.1, т.2 и т.3 НПК, макар и по отношение на явната несправедливост на наложеното наказание да не е изложен нито един аргумент.

Разгледано по същество искането е неоснователно.

С присъда от 28.05.2019г. по НОХД №8225/2018г. по описа на СРС, НО, 20 състав съдът е признал А. Г. Л. за виновен за това, че на 23.12.2010г. в гр.София, в сградата на ГД „Криминална полиция“ на МВР пред надлежен орган на властта - Директора на ГД „КП“ набедил Н. Л. в престъпление, като знаел, че е невинна - чрез Сигнал с вх. №Я-32551/23.12.2010г. на ГД „КП“, вследствие на което Н. Л. е била привлечена към наказателна отговорност, поради което и на основание чл.286, ал.2 вр. ал.1, пр.1 НК и чл.54 НК го е осъдил на наказание „лишаване от свобода“ за срок от една година.

На основание чл.66, ал.1 НК изпълнението на наложеното наказание

„лишаване от свобода“ е било отложено с изпитателен срок от три години.

На осъдения са възложени направените по делото разноси.

Присъдата е била обжалвана пред СГС.

След провеждане на въззивно съдебно следствие, с решение от 07.07.2021г. по ВНОХД №2426/2020г. на СГС, НО, 17 въззивен състав присъдата на първата инстанция е била потвърдена в основната си част, като е направено изменение чрез намаляване на наложеното наказание „лишаване от свобода“ на шест месеца с прилагане на чл.55, ал.1, т.1 НК.

В искането за възобновяване се сочат основания по чл.422, ал.1, т.5 НПК вр. чл.348, ал.1, т.1, т.2 и т.3 НПК - неправилно приложение на материалния закон, съществени процесуални нарушения и явна несправедливост на наложеното наказание, макар и тези доводи да са като цяло свързани с твърдения за необоснованост на присъдата - неправилно приета от инстанционните съдилища фактическа обстановка поради неправилно обсъждане на доказателствата.

Настоящият съдебен състав намира, че доводите в полза на сочените основания за възобновяване не могат да бъдат споделени.

Решението на СГС и присъдата на СРС не страдат от процесуалните пороци, изтъкнати в искането за възобновяване.

Тези два акта подлежат на проверка по реда на Глава 33 НПК по извънредния способ за проверка на влезлите в сила съдебни актове. Този способ цели зачитане на стабилитета на влезлия в сила съдебен акт, като единствено на установените в чл.348, ал.1 НПК конкретни основания може да бъде преразгледан този стабилитет.

Двата проверявани акта са мотивирани в съответствие с изискванията на чл.305, ал.3 НПК (респ. на чл.339, ал.2 НПК), като са изложени подробни и логични съображения, за да се приеме наличието на извършено престъпление от осъдения А. Г. Л..

Инстанционните съдилища са положили необходимите усилия да изяснят фактите по делото, а пред въззивния съд е проведено допълнително

съдебно следствие, като са събрани многобройни писмени доказателства за изясняване на отношенията между осъдения Л. и пострадалата Л. и е проведен допълнителен разпит на пострадалата за установяване на обективната истина по делото.

Положените от въззивния съд усилия са допринесли в пълнота за изясняване на фактите по делото, като към доказателствената дейност на този съд не могат да бъдат отправени никакви упреци.

В искането за възобновяване се набляга на липсата на обсъждане на доводите на защитата, свързани с липса на субективна страна за набедяване на пострадалата Л.. Тези доводи са намерили своя адекватен отговор като в мотивите на присъдата на СРС, така и в обширното и задълбочено изложение на въззивния СГС. Не е вярно, че липсвали аргументи относно субективното отношение на осъдения към извършеното деяние. В решението на СГС (л.648-л.650 от въззивното дело) подробно е изложена теоретичната обосновка на субективния елемент на деянието по чл.286 НК, като са свързани тези теоретични постановки с конкретните действия на осъдения Л. по подаване на сигнала от 23.12.2010г. и е посочено неговото знание за това, че набедената Л. не е отправяла към него описаните в сигнала заплахи.

В мотивите на градския съд е обоснована разликата между упражняване на правото на жалба до съответен орган при нарушени права и отправянето на жалба (сигнал в конкретния случай) със знанието за невярност на изложените в този сигнал факти до орган с компетентност по наказателното преследване.

Трябва да се посочи, че инстанционните съдилища, независимо от влязлата в сила присъда по НОХД №11819/2011г. на СРС, НО, 17 състав, отново са проверили верността на описаните в сигнала от 23.12.2010г. обстоятелства и на самостоятелно основание са стигнали до извод, че пострадалата Н. Л. не е отправяла посочените в сигнала заплахи срещу осъдения Л..

В тази насока и пред двете инстанции осъденото лице в своите обяснения не е потвърдил верността на съдържанието на сигнала, а е излагал съображения във връзка със своите възприятия и притеснения от поведението на пострадалата Л. и относно развитието на отношенията между бившите съпрузи по повод на детето М..

Доказателствената дейност на инстанционните съдилища е довела до изпълнение на техните задължения по чл. 13 НПК - разкриване на обективната истина, като постановените съдебни актове са мотивирани в съответствие с изискванията на закона, а в решението на СГС са намерили подробен, задълбочен и сравнително ясен отговор всички изтъкнати аргументи срещу присъдата на първата инстанция и по този начин липсва съществено процесуално нарушение както при постановяване на присъдата на първата инстанция, така и при изготвянето на решението на въззивния съд.

Поради това настоящият съдебен състав приема, че няма основание за възобновяване на наказателното производство по реда на чл.422, ал.1, т.5 НПК вр. чл.348, ал.3 вр. ал.1, т.2 НПК.

При установената от съдилищата фактическа обстановка, материалният закон е приложен напълно правилно в съответствие с разпоредбата на чл.286, ал.2 вр. ал.1 НК и няма основания за възобновяване на делото на поради нарушение на материалния закон в смисъла на чл.348, ал.2 вр. ал.1, т.1 НПК.

Налице са всички елементи на престъпния състав както от обективна, така и от субективна страна.

Отправен е сигнал до надлежен орган на властта, компетентен да образува наказателно производство - Директора на Главна дирекция „Криминална полиция“-МВР. Трябва да се отбележи и това, че сигналът е с копие до СРП - орган, който за всеки нормален български гражданин е свързан именно с образуване на наказателно преследване. По този начин няма никакви основания да се счете, че осъденият Л. е бил в заблуда по отношение компетентността на сезираните от него органи.

В самия сигнал са изложени твърдения за отправени заплахи за живота на осъдения Л.[\[1\]](#) - „МЪРТЪВ СИ“, „МАЙ НЕ СИ ЧУВАЛ ЗА НАШТА МАФИЯ“, „ДЕТЕТО ЩЕ Е МАКЕДОНЧЕ, А ТИ НЯМА ДА ВИДИШ КОЛЕДА“, „ВНИМАВАЙ КЪДЕ ХОДИШ В ТЪМНОТО“, „***“, „поръчай си ***“, „хората ми са печени и не оставят следи“, като съответните изрази са подчертани чрез тяхното потъмняване.

Изричането на тези изрази категорично е опровергано в две

наказателни производства - в производството, по което Н. Л. е била оправдана по внесеното в съда обвинение за извършено престъпление по чл.144, ал.3 НК и в производство, контролирано по настоящето дело. В същото време тези изрази основателно са били преценени като годно средство за извършване на престъпление по чл.144, ал.3 вр. ал.1 НК от органите на наказателното преследване, доколкото тяхното съдържание е ясно и недвусмислено.

Вследствие на подадения сигнал е било образувано наказателно преследване срещу Н. Л. която е била обвинена в посоченото престъпление по чл.144, ал.3 НК и срещу нея е бил внесен и обвинителен акт.

Не може да се приемат за основателни и твърденията, отправени пред инстанционните съдилища, за незнанието на осъдения за точното значение и съдържание на подадения сигнал, доколкото и при разпита си като свидетел по ДП №ЗМ-556/2011г. на 09РУП-СДВР на 07.03.2011г. (л.79 от досъдебното производство) А. Г. Л. дословно е повторил своите твърдения от сигнала, като в резултат на това на 14.04.2011г. срещу Н. Л. е било повдигнато описаното обвинение по чл.144, ал.3 НК.

Налице е и квалифициращия елемент по чл.286, ал.2 НК - набедената Н. Л. е била привлечена към наказателна отговорност, била е предадена на съд и едва на 29.07.2013г., след продължило повече от две години наказателно производство, тя е била оправдана с присъда на СРС, влязла в сила на 14.08.2013г.

По тези причини настоящият съдебен състав намира, че и материалният закон е приложен съобразно своя текст и релевантната съдебна практика и в този смисъл няма основания за възобновяване по чл.422, ал.1, т.5 НПК вр. чл.348, ал.2 вр. ал.1, т.1 НПК.

Без значение е обстоятелството, че сезирането на органите на наказателно преследване от пострадалата Н. Л. е станало три години и половина след влизане в сила на оправдателната присъда (а не както се твърди в искането за възобновяване близо десет години по-късно). Това обстоятелство, дори да е свързано с посочените в искането за възобновяване причини от личен отмъстителен характер, е без значение за съществуването на престъпно деяние, извършено от осъдения А. Г. Л. и за реализиране на наказателната отговорност за това деяние.

В искането за възобновяване се съдържа позоваване на явна несправедливост на наложеното наказание, без да се излагат конкретни мотиви в тази насока.

Настоящият съдебен състав не намира основания по чл.348, ал.5 вр. ал.1, т.3 НПК за възобновяване на наказателното производство и по отношение на наложеното на осъдения наказание.

На А. Г. Л. е наложено наказание от шест месеца лишаване от свобода, отложено с изпитателен срок от три години, считано от влизане на присъдата в сила.

Въззивният съд правилно е отчетел продължителността на наказателното производство срещу осъденото лице от 2017г. до постановяването на окончателен съдебен акт като основание за прилагане на разпоредбата на чл.55, ал.1, т.1 НК и за определяне на наказание под предвидения от закона минимум. По този начин въззивният съдебен състав е изпълнил своите задължения, произтичащи от практиката на ВКС и от Решението от 10.05.2011г. на ЕСПЧ по делото „Д. и Х. срещу България“ и е премирал осъденото лице за неразумната продължителност на наказателното производство. Изрично е отчетен и периодът след извършване на деянието, в който не е имало наказателно производство, но който сочи на инцидентност в проявата на осъдения Л..

Наложено е наказание малко над минимално възможния срок по чл.39, ал.1 НК, като няма основания това наказание да се счете за явно несправедливо по отношение на осъденото лице, доколкото изпълнението на това наказание „лишаване от свобода“ е и отложено с прилагане на института на условното осъждане за минималния срок от три години по чл.66, ал.1 НК.

Наложено наказание отговаря на целите по чл.36 НК, съответства на обществената опасност на деянието и на дееца и липсват основания за възобновяване на наказателното производство и в тази негова част.

С оглед на всички изложени съображения присъдата на СРС и решението на СГС са правилни, обосновани, законосъобразни и справедливи и наказателното производство не следва да се възобновява. Поради това

искането на осъдения А. Г. Л. за възобновяване на наказателното производство следва да се остави без уважение.

Водим от всичко изложено и на основание чл.426 НПК вр. чл.354, ал.1, т.1 НПК, **Софийски апелативен съд, Наказателно отделение, 6 състав**

[\[1\]](#) Правописът е оригинален.

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането от осъдения А. Г. Л. чрез упълномощения защитник адв.М. Г. за възобновяване на ВНОХД №2426/2020г. на СГС, НО, 17 въззивен състав и НОХД №8225/2018г. на СРС, НО, 20 състав.

Решението не подлежи на обжалване или протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____